

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/113/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117222636
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117222636.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: G.. C. D., I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N. G./X, XXX XX W., proti žalovaným: 1/ W. X., X.. X. H..E.., so sídlom P. XX, XXX XX A., IČO: XX XXX XXX, 2/ S. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX A., a 3/ W. X., X..H..E.., so sídlom P. XX, XXX XX A., IČO: XX XXX XXX, zastúpeným advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich, s.r.o., so sídlom Nitra, Skautská 12, IČO: 36 865 966, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 19C/62/2017-236 zo dňa 26.02.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 19C/62/2017-286 zo dňa 03.08.2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/, 2/, 3/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu a žalovaným 1/, 2/, 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení rozsudku uviedol, že predmet žaloby vymedzený v petite žalobného návrhu pozostáva z troch bodov. V bode I. petitu sa žalobca voči žalovaným domáhal zaplatenia sumy vo výške 166.305,44 eura s úrokom 5,15 % ročne od XX.X.XXXX do splatenia titulom bezdôvodného obohatenia. V bode II. petitu žalobného návrhu v znení pripustenom na základe uznesenia č. k. 19C/62/2017-172 zo dňa 15.10.2019 žalobca žiadal, aby súd určil, že žalovaná 1/ sfalšovala svoje vlastné daňové priznanie za rok XXXX, takéto falošné daňové priznanie predložila dňa X.X.XXXX Daňovému úradu A., dňa XX.X.XXXX, toto falošné daňové priznanie predložila Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016 a Okresnému súdu Nitra v konaní č. k. 31Cb/9/2014 ho predložila dňa X.XX.XXXX, sfalšované daňové priznanie predložila súdu na účel použiť ho ako pravé, t. j. akoby bolo schválené valným zhromaždením tejto spoločnosti. Podľa posledného bodu petitu žaloby (v poradí III. bod, žalobcom však označený poradovým číslom 4.) sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur. Súd žalobu nepovažoval za opodstatnenú a jej zamietnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 451 ods. 1,2, § 454, § 456 Občianskeho zákonníka, § 3, § 4, § 137, § 217 ods. 1, § 228 ods. 1 a § 230 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

2. Žalobca skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej sa voči žalovaným domáhal nároku na peňažné plnenie vo výške 166.305,44 eura, bližšie nevymedzil poukázaním na niektorú zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto skúmal, či je možné nárok žalobcu pod niektorú z nich subsumovať, a po vyhodnotení

jednotlivých skutkových okolností a vzájomných vzťahov medzi stranami sporu dospel k záveru, že toto možné nie je. Súd urobil záver, že na strane žalovaných nedošlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, lebo žalobca nepreukázal, že bezdôvodne získali nejaké plnenie na jeho úkor. Súd nezistil ani vznik bezdôvodného obohatenia žalovaných ako plnenia z neplatného právneho úkonu, keď nemal preukázané, že medzi stranami sporu by existoval nejaký právny vzťah, na základe neplatného právneho úkonu, titulom ktorého by žalovaní získali nejaké plnenie. Súd sa zamýšľal aj nad možnosťou vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaných ako plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a aj tým, či na strane žalovaných mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ani jednu z uvedených situácií na strane žalovaných však nemal súd preukázanú. Súd nemal preukázané ani to, že niekto (žalobca) plnil za žalovaných to, čo mali žalovaní plniť sami, a teda nemal preukázané, že k vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaných mohlo dôjsť s poukazom na ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka.

3. Žalobca v podanej žalobe a v priebehu konania opakovane poukazoval na spornú pohľadávku voči spoločnosti G. O., Y..X., a túto spoločnosť opakovane označoval ako „svojho dlžníka“. Podľa neho bezdôvodné obohatenie malo spočívať v tom, že predmetná pohľadávka označovaná žalobcom ako pohľadávka jemu patriacu mala byť prisúdená žalovanej 1/ a súdne rozhodnutia, na základe ktorých sa tak stalo, mali byť dosiahnuté konaním „pokútnych advokátov a konateľa žalovanej 1/.“ Tieto tvrdenia žalobcu preukázané neboli. Súd prvej inštancie sa nezaoberal vlastníctvom spornej pohľadávky a otázka vlastníctva pohľadávky voči spoločnosti G. O., Y..X., bola definitívne vyriešená v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009, ktorý dospel k záveru, že vlastníkom spornej pohľadávky je práve žalovaná 1/, a s konečnou platnosťou rozhodol aj o povinnosti žalobcu súhlasiť s vydaním finančnej sumy 165.023,23 eura zloženej zložiteľom G. O., Y..X., do súdnej úschovy. Pokiaľ bolo následne žalovanej 1/ na základe uvedeného rozhodnutia titulom spomínanej pohľadávky poskytnuté nejaké plnenie, nemohlo ísť o bezdôvodné obohatenie a už vôbec nie o bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400, ktorým bolo rozhodnuté „o osude úschovy“ peňažnej čiastky vo výške 165.023,23 eura, nadobudlo dňa 30.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/240/2013-459 zo dňa 15.05.2014 právoplatnosť. Nadobudnutím právoplatnosti sa predmetné rozhodnutie stalo subjektívne záväzným pre účastníkov predmetného konania, čo vyplýva z ustanovenia § 228 CSP. Subjektívna záväznosť rozsudku je odvodená z materiálnej stránky právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Materiálnou právoplatnosťou sa rozumie záväznosť výroku rozsudku a jeho zásadná nezmeniteľnosť. Záväznosť právoplatného rozsudku vyplývajúca z materiálnej právoplatnosti je autoritatívnym prejavom vôle súdu ako štátneho orgánu, ktorým bol vyriešený spor alebo upravené iné práva a povinnosti a ktorým sa musia riadiť tí, ktorým je rozsudok adresovaný. Právoplatný rozsudok súdu zakladá pre svojich adresátov právne účinky a títo adresáti sú povinní sa týmito účinkami riadiť. Orgán verejnej moci nie je viazaný rozsudkom súdu absolútne, ale len potiaľ, pokiaľ bola určitá právna otázka definitívne vyriešená medzi sporovými stranami. Ak teda medzi žalobcom a žalovanou 1/ existuje právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaná 1/ je povinná súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy vo výške 165.023,23 eura žalobcovi, a zároveň existuje právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým súd určil, že žalobca je povinný súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy vo výške 165.023,23 eura žalovanej 1/, pre strany predmetného sporu (totožné so žalobcom a žalovanou 1/ v tomto konaní) je otázka, komu mal byť predmet úschovy vydaný, definitívne vyriešená a súd v tomto konaní je týmto rozhodnutím viazaný. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia má tiež za následok, že tá istá vec sa nemôže prejednávať opätovne (§ 230 CSP). To znamená, že právoplatné rozhodnutie súdu v určitej veci zakladá prekážku res iudicata (prekážka právoplatne rozhodnutej veci). Otázka komu mal byť predmet úschovy vydaný tak bola ešte pred podaním tejto žaloby definitívne vyriešená rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5.4.2013, právoplatným dňa 30.6.2014, a pokiaľ na podklade uvedeného súdneho rozhodnutia nadobudla žalovaná 1/ plnenie, nie je možné toto plnenie považovať za bezdôvodné obohatenie. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanej 1/ ako nedôvodnú zamietol.

4. Čo sa týka posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia na strane ďalších žalovaných subjektov, a to S. E. ako žalovanej 2/ a spoločnosti W. X., X..H..o.. IČO: XX XXX XXX, ako žalovanému 3/, tak u nich vznik bezdôvodného obohatenia vôbec nebol preukázaný. Žalobca nepreukázal, že títo žalovaní sa na jeho úkor nejakým spôsobom bezdôvodne obohatili, a pokiaľ poukazoval na to, že práve

oni boli členmi valného zhromaždenia, ktoré schvaľovalo podľa žalobcu sfalšované účtovné závierky spoločnosti žalovanej 1/ za rok XXXX, prípadne ďalšie účtovné závierky tejto spoločnosti, uvedené tvrdenie (a to aj pokiaľ by sa preukázala jeho pravdivosť) ešte neznamená, že na strane žalovaných 2/, 3/ vzniklo bezdôvodné obohatenie. Oni totiž neboli ani veriteľmi spornej pohľadávky, nebol im ani vydaný predmet úschovy a nebolo známe ani to, že by mali na úkor žalobcu nadobudnúť nejaké plnenie, či iným spôsobom sa na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Vzhľadom na to súd žalobu vo vzťahu k nim rovnako zamietol. Zároveň sa súd nezaoberal ani premlčaním uplatneného nároku a jeho príslušenstvom. Súd ďalej posudzoval druhý bod petitu žalobného návrhu, ktorým žalobca dožadoval určenia, že žalovaná 1/ sfalšovala svoje vlastné daňové priznanie za rok XXXX, takéto falošné daňové priznanie žalovaná predložila dňa X.X.XXXX Daňovému úradu A. a dňa XX.X.XXXX toto falošné daňové priznanie predložila žalovaná Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016. Vo vzťahu k tomuto petitu žaloby žalovaní v priebehu konania opakovane poukazovali na nedostatok právomoci súdu v civilnom konaní určovať uvedené skutočnosti. Súd prvej inštancie poukázal na to, že právomoc súdu v civilnom konaní je upravená v ustanoveniach § 3 - 11 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Pokiaľ vec nepatrí do právomoci súdu, ale patrí do právomoci iného orgánu, je povinnosťou súdu indikovať orgán, ktorému vec do právomoci patrí (§ 10 CSP). Pokiaľ takýto orgán nie je, platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že vec patrí do právomoci súdu Slovenskej republiky. V nadväznosti na ustanovenie § 137 CSP právna teória rozoznáva viaceré druhy súkromnoprávných žalôb, ako aj viaceré kritériá na ich kategorizáciu, a to žalobu o splnení povinnosti, žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, žalobu na určenie právnej skutočnosti ako aj inú žalobu v § 137 CSP neuvedenú. Iná súkromnoprávna žaloba je prípustná za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu (najmä z hmotného práva); inak je takáto žaloba neprípustná.

5. Žalobu v bode II. jej petitu o určenie, že „žalovaná v 1. rade sfalšovala svoje daňové priznanie....“ súd posúdil v zmysle § 137 písm. d) CSP ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Podmienkou prípustnosti takejto žaloby je existencia ustanovenia osobitného právneho predpisu, ktorý by žalobu o určenie uvedenej skutočnosti pripúšťal. Platný právny poriadok však takýto osobitný predpis nepozná, a podľa názoru súdu prípustnosť petitu II. žaloby v civilnom konaní nie je možné vyvodiť ani z ustanovení hmotného práva, z čoho súd vyvodil záver o neprípustnosti žaloby v jej bode II. a žalobu v tejto časti zamietol. Pretože predmetom bodu II. petitu žaloby je určovací výrok, len pre úplnosť súd uvádza, že sa zaoberal aj posúdením tejto časti žalobného návrhu v zmysle § 137 písm. c) CSP, avšak žalobu nemožno pod toto ustanovenie subsumovať, pretože žalobca nežiadal určiť „či tu právo je alebo nie je“. Aj v takom prípade v zmysle § 137 písm. c) CSP by podmienkou prípustnosti žaloby bolo preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovací žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, ale vedie len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Ak chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu strán sporu alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). Žalobca naliehavý právny záujem na určeníach požadovaných v bode II. petitu žaloby nepreukázal. V prípade vyhovenia žalobe v bode II. jej petitu nie je zrejmé, čo by týmto žalobca docielil a akým spôsobom by sa jeho právne postavenie zmenilo a zlepšilo. Naliehavý právny záujem na takomto určení preto nie je daný.

6. Žalobca sa v tomto konaní domáhal tiež náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur, ale tento nárok nijako neodôvodnil. V replike zo dňa XX.XX.XXXX žalobca argumentoval len poukazom na jeho

práva garantované článkom 1 zákona č. 209/1992 Zb. o Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V žalobe sa bližšie k právnemu základu tohto nároku (okrem jeho vymedzenia v samotnom petite žaloby) vôbec nevyjadril a ak poukazoval na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tak nie je zrejmé, na základe akých skutočností a na základe akých ustanovení predmetného dohovoru by mu mal byť priznaný požadovaný nárok. Žalobu v časti o zaplatenie sumy vo výške 100.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy súd ako nedôvodnú zamietol. Súd tiež zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania vyžiadaním výpisu daňového priznania spoločnosti žalovanej 1/ za rok XXXX, pretože zisťovanie nezrovnalostí v daňovom priznaní bolo pre toto konanie nepodstatné vzhľadom na vyššie prezentovaný právny záujem, keďže sa súd určením požadovaným žalobcom v bode II. petitu žaloby čo do jeho merita ani nezaoberal. Rovnako sa súd nezaoberal tvrdeniami žalobcu o osobe advokáta žalovaných, o ktorom sa žalobca vyjadroval vo veľmi negatívnom svetle, pretože tieto tvrdenia žalobca ničím nepodložil a nepreukázal. Podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia odrazom nespokojnosti žalobcu s výsledkami iných konaní, na ktorých však vzhľadom na ich právoplatné skončenie už nie je možné nič zmeniť.

7. Opravným uznesením č. k. 19C/62/2017-286 zo dňa 03.08.2020 súd prvej inštancie opravil označenie právneho zástupcu v záhlaví napadnutého rozsudku tak, že namiesto nesprávneho „JUDr. Roman Heinrich, advokát, IČO: 36 865 966, so sídlom Lombardíniho 22b, 831 03 Bratislava 3,“ je správne označenie: Advokátska kancelária Advokáti Heinrich, s.r.o., so sídlom Nitra, Skautská 12, adresa na doručovanie: Lombardíniho 22B, Bratislava 3.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a nariadiť nezaujatej sudkyňi súdu prvej inštancie, aby vec prejedнала. V odvolaní poukázal na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a),b),c),d),e),f),g),h) CSP, lebo: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že ak súd nevykonal žiadne dokazovanie o falšovaní účtovnej závierky konateľom a právnickými zástupcami žalovanej 1/, tak bol povinný jeho žalobu zamietnuť bez vykonania akéhokoľvek dokazovania z dôvodu premlčania. Ak súd konal, tak považoval za pravdivé jeho tvrdenie, že o falšovaní závierky za r. XXXX sa dozvedel až zo stanoviska zástupcu žalovaných z XX.XX.XXXX. Ak súd k petitu 1. a 2. žaloby konal, musel zistiť, že jeho námietka podvodného konania žalovaných v konaní na Okresnom súde Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009 je súdnym konaním preskúmateľná. Napadnutý rozsudok podľa neho nie je preskúmateľný. Namietal závery súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako nesprávne. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spoločníkovi s cieľom domáhať sa na súde ochrany svojho práva na nemennosť právoplatných uznesení valného zhromaždenia proti porušiteľovi tejto ochrany v zmysle § 125 ods. 1 písm. b) a § 131 Obchodného zákonníka, § 352 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z., a tak nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 389/2015 zo dňa 14.09.2016.

9. V ďalšom texte odvolania žalobca namietal, že konajúca sudkyňa bola vo veci zaujatá, a teda mala byť vylúčená, lebo spolupracovala s právnym zástupcom žalovaných. Rovnako namietal aj správnosť rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 9NcC/14/2019-222 zo dňa 10.12.2019 vyneseného sudkyňou, ktorá ho na súde prvej inštancie v inom konaní poškodila. Súd odmietol pripustiť elementárne dokazovanie k platnosti uznesení valných zhromaždení žalovanej 1/, a to v rozpore s ustanovením § 23, 23a, 23b, 23c zák. č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a § 205 CSP, podľa ktorých je účtovná závierka verejnou listinou. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo 191/2003. Neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia sa možno dovolávať podľa § 131 Obchodného zákonníka. Účtovná závierka spoločnosti W. X., X.. X. H.o.. za r. XXXX je v súčasnosti jediná možná platná závierka za citované účtovné obdobie, pretože nevyhnutnou podmienkou jej platnosti je schválenie valným zhromaždením spoločnosti IČO: XXXXXXXX. Právny úkon, ktorým žalovaná 1/ a jej advokáti takéto daňové priznanie štátu zaslali, je neplatný zo zákona. Tým je preukázané, že účtovná závierka je sfalšovaná verejnou listinou. Jedine porovnaním pravej účtovnej závierky zverejňovanej na to

povolným orgánom s tou, ktorú ako dôkaz č. 8 priložil k žalobe, si možno overiť oprávnenosť jeho tvrdenia o tom, že súvaha podľa dôkazu č. 8 je účelovo nepravdivá. Súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

10. Žalovaní 1/,2/,3/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podrobne sa vyjadrili k jednotlivým námietkam žalobcu prezentovaným v podanom odvolaní, ktorých opodstatnenosť neuznali. Poukázali na obsah podanej žaloby, ktorú súd prvej inštancie posúdil správne ako nedôvodnú s tým, že svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Vo veci vôbec nerozhodovala vylúčená sudkyňa, pretože o jej nevylúčení na základe námietky žalobcu riadne rozhodol Krajský súd v Nitre.

11. Žalobca v následnej reakcii zotrval na svojom odvolaní s tým, že nástojí na petite jeho odvolania v celom rozsahu. Žalovaní 1/,2/,3/ vo vyjadrení opätovne zotrvali na svojich stanoviskách. Dodali, že žalobca požadoval o. i. určenie „falšovania daňového priznania“, no daňové priznanie neschvaľuje Valné zhromaždenie spoločnosti, a teda nejde o kompetenciu valného zhromaždenia; nie je preto možný ani postup preskúmania podľa § 131 Obchodného zákonníka. Žalobca opätovne reagoval o. i. tak, že súd jeho žalobu neoprávnenne zamietol.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku za splnenia zákonných podmienok (§ 385 ods. 1 a contrario, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením je vecne správny. Preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z toho, že bezdôvodné obohatenie je osobitným právnym dôvodom vzniku záväzkového právneho vzťahu (§ 489 Občianskeho zákonníka) a jeho podstatou je zákonná povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, vydať ho tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne za splnenia určitých predpokladov: a) vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane určitej osoby (obohatený), b) k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka), c) vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje inú určitú osobu (oprávneného), pričom táto majetková ujma zodpovedá bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného, a d) nejde o prípad bezdôvodného obohatenia, keď zákon napriek majetkovému prospechu vznik bezdôvodného obohatenia výslovne neustanovuje. Subjektmi záväzkového právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia sú: ten, na koho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané (oprávnený subjekt), a ten, kto bezdôvodné obohatenie získal (povinný subjekt - obohatený). Týmito subjektmi môžu byť na oboch stranách ako fyzická osoba, tak právnická osoba. Predmetom bezdôvodného obohatenia môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktorých hodnotu možno vyjadriť v peniazoch.

14. S ohľadom na obsah spisu sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol v celom rozsahu, t. j. vrátane jej prvej časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia. Z výsledkov vykonaného dokazovania skutočne nevyplýva, že by žalobca bol nad všetky pochybnosti preukázal obohatenie sa žalovaných na jeho úkor. Odôvodnenie napadnutého uznesenia z právneho hľadiska dáva odpoveď na všetky žalobcom namietané okolnosti so záverom o neopodstatnenosti ním podanej žaloby. Tento záver odvolacieho súdu sa týka aj názoru súdu prvej inštancie o nedostatku danosti naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v takom smere, ako ho naformuloval žalobca a ako je uvedené vyššie v bode 1. tohto odôvodnenia. Súd prvej inštancie veľmi podrobne zdôvodnil svoje závery v bodoch 44. - 48. odôvodnenia svojho rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v podrobnostiach poukazuje. To isté sa týka aj záverov o nepreukázaní žaloby v časti o zaplatenie sumy 100.000 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca z hľadiska zákonných náležitostí nešpecifikoval a v konečnom dôsledku ani nepreukázal. Dôvody jeho odvolania, ktoré oprel o ustanovenie § 365 CSP vo všetkých bodoch, nemajú opodstatnenie vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré bolo súdom prvej inštancie vykonané správne a v súlade s procesným

predpisom. V konaní o žalobe žalobcu nerozhodovala ani vylúčená sudkyňa, pretože o jej nezaujatosti, t. j. o jej nevyhlúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci bolo na základe námietky žalobcu právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Nitre v súlade s ustanovením § 54 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 49 ods. 1,2,3 CSP.

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd z obsahu spisu nezistil žiadny relevantný dôvod na posúdenie opodstatnenosti podaného odvolania žalobcu, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom jeho rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

16. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/,2/,3/, preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že im priznal voči žalobcovi nárok na náhradu v tomto štádiu konania vynaložených trov. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).